

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. An, & quâratione Deus sit vbique præsens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VI.

An, & quâratione Deus sit vbique
presens.

Cum duo sint, quæ rem quamlibet existentem necessariò consequantur, scilicet duratio & locus; & quidquid est, aliquando & alicubi esse oporteat, illudque nihil esse dicatur, quod nunquam & nusquam existit; ideo post considerationem æternitatis, quam ad instar durationis in Deo concipimus, agendum est de perfectione illa, per quam ipse rebus creatis presens esse concipitur, quæ quidem à Theologis immensitas vocatur.

Dicendum est igitur Deum per illam suam immensitatem vbique realiter præsentem esse. Est de Fide.

Et probatur 1. ex scripturis. Ierem. 23. *Cælum & terram ego impleo.* Pl. 138. *Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in infernum, ades: Act. 17. Non longè est ab vnoquoque nostrum. In ipso enim vivimus, & mouemur, & sumus.*

Probatur 2. ex S. Athan. in symb. *Immensus Pater, immensus Filius, immensus Spiritus Sanctus: & S. Aug. lib. 5. de Trinit. cap. 1. Deus vbique est, sine vilo situ presens, sine habitu omnia continens, sine loco vbique totus.*

Probatur 3. quia si Deus realiter vbique non esset, sed ab aliquibus locis abesset (vt quidam hæretici dixerunt) sequeretur eum non esse in omni genere perfectionis infinitum; deesset enim illi præsentia in aliquo loco, quæ est quedam perfectio: sequeretur præterea eum moueri posse de loco in locum, quod est absurdum, & eius immutabilitati repugnans.

Iam quod spectat ad modum, quo Deus vbique esse concipitur; cum res creatæ duobus tantum modis dici possint esse alicubi; vel circumscriptiue, cum scilicet totum toti loco & partes totius loci partibus respondent; vel definitiue, cum totum in toto loco est, & totum in qualibet

bet parte loci, sicut in corpore hominis inest anima; Deus neutro ex his duobus modis dici potest rebus creatis esse praesens: non circumscriptiue, cum non constet partibus, quae diuidi aut extendi possint: unde S. Aug. epist. 57. ad Dardanum, *In eo ipso (inquit) quod dicitur Deus ubique diffusus, carnali resistendum est cogitationi, & mens à corporis sensibus euocanda, ne quasi spatio à magnitudine opinemur Deum per cuncta diffundi.*

Nec etiam definitiue, cum eius praesentia nullo definitur loco; ita ut dicendum potius sit (ut notat Boëtius) quod Deo locus omnis sit praesens, quam quod Deus in ullo sit loco.

Cum igitur, neutro ex his duobus modis Deus praesens sit, & tamen verè ac realiter ubique sit, restat, ut alio quodam longè perfectiori modo, licet inexplicabili, illum ubique esse concipiamus: de illo autem diuinæ immensitatis inexplicabili modo variè loquantur SS. Patres, S. Greg. lib. 16. mor. cap. 15. dicit, quod *in circumscriptus Dei Spiritus omnia intra semetipsum habet, quæ tamen & implendo circumdat, & circumdando implet, & sustinendo transcendit, & transcendendo sustinet.*

S. Ioannes Damasc. lib. 1. cap. 8. de fide vocat diuinitatem *implentem omnia, & à nullo comprehensam, sed potius amplectentem omnia & continentem, & supra eminentem, & sine ulla iniquatione substantijs omnibus insistentem, & ultra omnia.*

Petrus Damianus Opusc. 36. *Ipsè Deus, inquit, manet super omnia, ipse infra omnia, ipse intra omnia, ipse extra omnia; superior est per potentiam, inferior per sustentationem, interior per subtilitatem, exterior per magnitudinem.*

Querunt hinc aliqui, an Deus sit extra huius mundi ambitum in spatijs imaginarijs, quæ illic esse concipiuntur? Responderetur breuiter Deum non esse in illis spatijs, tanquam in locis realibus; cum ibi nulla sit substantia, nullum accidens, sed merum inane; nec etiam huius mundi terminis eius immensitatem definire: ac proinde concipere debemus Deum extra mundum eodem modo esse, quo fuit, antequam ipsum è nihilo crearet mundum: *Vbi erat Deus*

Deus (inquit S. Bernardus lib. 5. de Confid. c. 6.) *antequam mundus fieret, ibi nunc est; non est, quod queras ultra, ubi erat, prater ipsum nihil erat, ergo in se ipso erat.*

SECTIO VII.

An Deus sit in omni genere perfectionis infinitus.

Quoniam diuinarum perfectionum nec numerus nec finis est, omnia, quæ de illis dici possunt, vno verbo concludemus, si dixerimus Deum esse in omni genere entis & perfectionis infinitum. Est de fide; & vt sic, definitum est in Conc. Lateranensi cap. 1. sub Innocentio III. & praterea probari potest ex scripturis: Ps. 44. *Magnus Dominus, & laudabilis nimis; & magnitudinis eius non est finis.* Baruc. 3. *Magnus est, & non habet finem; excelsus & immensus.*

2. Ex S. Dionysio lib. de Diu. Nom. cap. 9. *Magnus est Deus, & supra omnem magnitudinem, & omnem transiens infinitatem.* & S. Damasceno lib. 1. de Fide cap. 4. *Deus infinitus est, & incomprehensibilis, & hoc vnum de illo potest comprehendi, quod sit incomprehensibilis & infinitus.*

Illud praterea constat ex eo, quod, cum nihil possit excogitari Deo maius vel melius, ac ipse Deus de facto habeat in se perfectiones omnes possibles; hinc sequitur illum esse infinite perfectum, ita vt prater ipsum nihil tale possit reperiri; quia quodecunque ens possit excogitari & quantumlibet perfectum, vna tamen perfectio semper illi deerit, scilicet esse ab omni alio

independens: quidquid enim non est Deus, essentialem ab illo dependentiam habet.

CA.